

Arrest

nr. 348 951 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 20 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt volgens haar eigen verklaringen in 2018 het Belgisch grondgebied en huwt op 9 oktober 2021 met haar huidige echtgenote.

1.2 Verzoekende partij dient op basis van deze huwelijksrelatie verschillende aanvragen gezinshereniging in en dit uiteraard telkens in functie van haar Belgische echtgenote. Deze verschillende aanvragen worden op 23 februari 2022, 22 december 2022, 4 mei 2023, 1 februari 2024, 4 december 2024 en 4 juli 2025 geweigerd. Tegen geen enkele van deze beslissingen werd een beroep aangetekend. Op 28 augustus 2025 wordt een zevende aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon gedaan. Ook deze aanvraag is intussen afgewezen.

1.3 Op 13 januari 2023 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12 oktober 2023 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van vier diefstallen.

Op 9 januari 2024 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 8 mei 2025 wordt verzoekende partij door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete.

Op 19 september 2025 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van zeven winkeldiefstallen.

Daarnaast wordt verzoekende partij herhaaldelijk (op 6 maart 2024 en 24 april 2024) bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank te Leuven. Op 30 april 2024 gebeurt hetzelfde door de Politierechtbank te Brussel

1.4 Op 3 mei 2024 wordt voor verzoekende partij tot een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van acht jaar besloten.

1.5 Op 3 juni 2024 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze bestreden beslissing.

1.6 Op 20 oktober 2025 wordt een bevel gegeven aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“De heer, die heet:

Naam: Khudoian

Voornaam: Ruslan

Geboortedatum: 15.01.1982

Geboorteplaats: Tbilisi,

Nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd viermaal door de correctionele rechtbank veroordeeld uit hoofde van diefstallen, slagen en verwondingen aan zijn partner en wapenbezit, alsook viermaal door de politierechtbank/correctionele rechtbank uit hoofde van verkeersinbreuken.

Op 13.01.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12.10.2023 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van meerdere diefstallen (4).

Op 09.01.2024 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 19.09.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van meerdere winkeldiefstallen (7).

Betrokkene heeft inmiddels al een ruim crimineel palmares opgebouwd. De gepleegde feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Betrokkene lijkt te volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, ondanks de reeds verleende gunstmaatregelen en voorwaarden die hem werden opgelegd. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben. Bovendien brengen de feiten niet alleen materiële schade maar ook morele en psychische schade toe aan de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkenes gedrag geeft niet alleen blijk van asociale persoonlijkheidskenmerken en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor andermans eigendom, maar hij beschikt klaarblijkelijk ook niet over een gepast normen- en waardenpatroon ten opzichte van zijn gezin. Betrokkene bracht opzettelijke slagen toe aan zijn eigen echtgenote en bedreigde zijn echtgenote en minderjarig stiefkind met een mes. Dergelijke feiten getuigen van een uitgesproken gewelddadige en intimiderende houding tegenover zijn naaste omgeving, die bescherming verdient. Het gebruik van fysiek geweld binnen de gezinscontext en het bedreigen van een minderjarige met een wapen tonen een verontrustend gebrek aan zelfbeheersing, empathie en respect voor de lichamelijke en psychische integriteit van anderen. Dit wijst op een fundamenteel tekort aan verantwoordelijkheidsbesef en een diepgeworteld probleem in zijn omgang met gezag en sociale normen. Dat de feiten zich hebben voorgedaan binnen de privésfeer, maakt ze niet minder maar net des te ernstiger: wie niet in staat is om in de meest vertrouwelijke en beschermde relatie – die met zijn gezin – grenzen te respecteren, vormt des te meer een risico voor de veiligheid en het welzijn van anderen in de samenleving.

Ten slotte moet ook nog opgemerkt worden dat ondanks het feit dat aan betrokkene verschillende gunstmaatregelen en probatievoorwaarden werd opgelegd, moet blijken dat hij compleet onbereikbaar is voor de justitieassistent. Het recidivistisch karakter van de feiten en het feit dat hij zich niet houdt aan zijn probatiemaatregelen, toont enkel nog meer aan dat betrokkene geen inzicht heeft verworven in het laakbare karakter van zijn daden en niet bereid of in staat is zijn gedrag aan te passen. Dit alles laat geen andere conclusie toe dan dat betrokkene een reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten op 03.05.2024 voor een periode van 8 jaar. Op 03.06.2024 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 13sexies in. Dit beroep is nog lopende. Gezien een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel niet schorst, moet besloten worden dat het aan betrokkene opgelegde inreisverbod nog steeds van kracht is. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrani van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld

dat "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten".

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;

Betrokkene diende reeds zes aanvragen gezinshereniging in in functie van zijn Belgische echtgenote [A. N. G.] (RR. [...]) die reeds allemaal geweigerd werden op respectievelijk 23.02.2022, 22.12.2022, 04.05.2023, 01.02.2024, 04.12.2024 en 04.07.2025. Betrokkene tekende nooit beroep aan tegen deze weigeringsbeslissingen. Ook de hangende, zevende aanvraag gezinshereniging van 28.08.2025 wordt middels huidige beslissing geweigerd.

Motivatie in feite

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uit van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten op 03.05.2024 voor een periode van 8 jaar. Op 03.06.2024 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 13sexies in. Dit beroep is nog lopende. Gezien een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel niet schorst, moet besloten worden dat het aan betrokkene opgelegde inreisverbod nog steeds van kracht is. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat "het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten".

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod dat definitief is, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat "het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod";

Overwegende dat het inreisverbod nog steeds van toepassing is, dient betrokkene gevolg te geven aan het voormeld inreisverbod dd. 03.05.2024.

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen, net zoals hieromtrent reeds werd gemotiveerd in de beslissingen bijlage 13septies en 13sexies (dd. 03.05.2024): van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem belemmert te reizen, is hier geen sprake. Evenmin blijkt dat betrokkene minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk heeft. Wat betreft zijn gezinssituatie: betrokkene is heden gehuwd met de Belgische [A. N. G.] (RR. [...]) en woont ook samen met het kind van [A. N. G.] (RR. [...]). Een huwelijk geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Betrokkene was zich ervan bewust dat een dergelijke beoordeling zou gemaakt kunnen worden aangezien de bijlage 19ter dd. 28.08.2025 expliciet vermeldt dat indien betrokkene een inreisverbod opgelegd heeft gekregen, hij zo snel mogelijk het bewijs diende te leveren van een afhankelijkheidsrelatie (overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018). Ondanks deze vermelding en ondanks het feit dat betrokkene zich er na verschillende weigeringsbeslissingen van bewust van was dat deze beoordeling zou gemaakt worden, bleef hij in gebreke hiervan zo snel mogelijk stukken voor te leggen. Voor zover betrokkene zou aanhalen dat er een afbreuk wordt gedaan aan art. 52, §2 van het KB van 8.10.1981, moet opgemerkt worden dat deze wettelijke bepaling er enkel op gericht is om betrokkene de mogelijkheid te

bieden, binnen een redelijke termijn alle stavingsstukken te verzamelen en voor te leggen. Betrokkene ontving echter reeds twee inhoudelijke weigeringsbeslissingen (dd. 04.12.2024, 04.07.2024) wegens het bestaan van het inreisverbod en het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie én werd bovendien verzocht in de bijlage 19ter dd. 28.08.2025 stukken in het kader van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, waardoor aangenomen kan worden dat hij in het kader van de afgelopen reeks aan aanvragen wel degelijk reeds op nuttige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen en voldoende kansen heeft gekregen om tegemoet te komen aan de weigeringsmotieven van de voorgaande negatieve beslissingen. Het is dus redelijk te stellen dat hij voor het doen van een nieuwe aanvraag, reeds een inhoudelijk nieuw element diende aan te reiken bij het begin van die nieuwe aanvraag en enkel onder die voorwaarde opnieuw 3 maanden kreeg om dit argument bijkomend te bewijzen.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In dit kader dient bovendien opgemerkt te worden dat er bij het nemen van het inreisverbod reeds rekening werd gehouden met het feit dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft in het kader van artikel 8 EVRM.

Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. De referentiepersoon kan duidelijk zelfstandig haar leven leiden: ze is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Op basis van de informatie waarover we beschikken blijkt dat haar huidig inkomen enerzijds bestaat uit bestaansmiddelen voortkomend uit een deeltijdse tewerkstelling en anderzijds uit een werkloosheidsuitkering om op die manier een globaal inkomen te garanderen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dan ook dat referentiepersoon bijzondere zorg zou behoeven van betrokkene of omgekeerd. Van gemeenschappelijke kinderen met betrokkene is geen sprake.

Betrokkene en de referentiepersoon kunnen hun relatie eveneens op een andere manier gestalte geven bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie waarbij er contact gehouden wordt via klassieke en moderne communicatiemiddelen, geregelde bezoeken van mevrouw aan meneer in het buitenland, etc. Uiteraard vergt dit bepaalde inspanningen zoals iedere vorm van relatie inspanningen van beide partners vereist, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden op een alternatieve manier dan is het wel degelijk haalbaar het gezinsleven verder te zetten. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt ook in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven in de fysieke nabijheid van zijn echtgenote te ontwikkelen. Bovendien kan opgemerkt worden dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden reeds bepaalde periodes van elkaar gescheiden zijn geweest. Zo verbleef betrokkene in de afgelopen jaren verschillende keren in de gevangenis, met name van 08/09/2023 tot 21/11/2023, van 21/04/2024 tot 07/05/2024, van 14/10/2024 tot 28/10/2024 en van 16/06/2025 tot 17/07/2025 en van 02/09/2025 tot 19/09/2025. Het is dus blijkbaar niet ongewoon dat betrokkene en de referentiepersoon niet op eenzelfde adres verblijven. Mogelijks hebben betrokkene en de referentiepersoon dus al een manier gevonden om de relatie te onderhouden zonder dat zij samen op een gezamenlijk adres verbleven.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben als koppel de keuze hoe ze hun gezinsleven verder vorm zouden willen geven zonder de aanwezigheid van betrokkene in de Schengenzone. Ook wat betreft betrokkenes stiefkind, de genaamde [H. A. V.], ([...]), kan bezwaarlijk gesteld worden dat er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen beide is. De tiener, die zich in de late adolescentiefase bevindt wat doorgaans gekenmerkt wordt door een toenemende onafhankelijkheid en autonomie ten opzichte van de ouders, groeide het overgrote deel van zijn leven op zonder dat betrokkene een prominente rol in zijn leven heeft gespeeld. Beide zijn pas sedert 2021 gezamenlijk gevestigd wat gezien de leeftijd van het stiefkind een relatief korte periode is. Omwille van die korte periode dat betrokkene en zijn stiefkind in elkaars leven zijn geweest, wordt het risico op verstoring van het kind haar ontwikkeling als miniem ingeschat. Integendeel, men zou zelfs kunnen argumenteren dat de aanwezigheid van betrokkene in het leven van zijn stiefkind nefast voor de ontwikkeling van de adolescent gezien betrokkenes affiniteit met het plegen van criminele feiten en het feit dat betrokkene het kind in het verleden reeds met een mes heeft bedreigd, bewijst dat hij allerm minst kan fungeren als een voorbeeldfiguur voor het kind. De moeder is in België altijd de primaire en continue zorgdrager geweest. Er kan nergens uit blijken dat de moeder bijvoorbeeld door gezondheidsproblemen, niet in staat zou zijn om voor haar kind te zorgen en dat zij niet zelfstandig zou

kunnen functioneren. Er is geen sprake van enige afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van betrokkene echtgenote, noch ten opzichte van het stiefkind, die een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkene gezinssituatie geen belemmering vormt voor het nemen van deze beslissing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14, §3: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

1° er een risico op onderduiken bestaat;

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene is volstrekt onbereikbaar voor de justitieassistent en hield zich ook in het verleden niet aan gunstmaatregelen die verschaft werden door de rechtbank.

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid;

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene werd viermaal door de correctionele rechtbank veroordeeld uit hoofde van diefstallen, slagen en verwondingen aan zijn partner en wapenbezit, alsook viermaal door de politierechtbank/correctionele rechtbank uit hoofde van verkeersinbreuken.

Op 13.01.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12.10.2023 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van meerdere diefstallen (4).

Op 09.01.2024 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 19.09.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van meerdere winkeldiefstallen (7).

Betrokkene heeft inmiddels al een ruim crimineel palmares opgebouwd. De gepleegde feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Betrokkene lijkt te volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, ondanks de reeds verleende gunstmaatregelen en voorwaarden die hem werden opgelegd. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben. Bovendien brengen de feiten niet alleen materiële schade maar ook morele en psychische schade toe aan de slachtoffers en veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkene gedrag geeft niet alleen blijk van asociale persoonlijkheidskenmerken en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor andermans eigendom, maar hij beschikt klaarblijkelijk ook niet over een gepast normen- en waardenpatroon ten opzichte van zijn gezin. Betrokkene bracht opzettelijke slagen toe aan zijn eigen echtgenote en bedreigde zijn echtgenote en minderjarig stiefkind met een mes. Dergelijke feiten getuigen van een uitgesproken gewelddadige en intimiderende houding tegenover zijn naaste omgeving, die bescherming verdient. Het gebruik van fysiek geweld binnen de gezinscontext en het bedreigen van een minderjarige met een wapen tonen een verontrustend gebrek aan zelfbeheersing, empathie en respect voor de lichamelijke en psychische integriteit van anderen. Dit wijst op een fundamenteel tekort aan verantwoordelijkheidsbesef en een diepgeworteld probleem in zijn omgang met gezag en sociale normen. Dat de feiten zich hebben voorgedaan binnen de privésfeer, maakt ze niet minder maar net des te ernstiger:

wie niet in staat is om in de meest vertrouwelijke en beschermde relatie – die met zijn gezin – grenzen te respecteren, vormt des te meer een risico voor de veiligheid en het welzijn van anderen in de samenleving.

Ten slotte moet ook nog opgemerkt worden dat ondanks het feit dat aan betrokkene verschillende gunstmaatregelen en probatievoorwaarden werden opgelegd, moet blijken dat hij compleet onbereikbaar is voor de justitieassistent. Het recidivistisch karakter van de feiten en het feit dat hij zich niet houdt aan zijn probatiemaatregelen, toont des te meer aan dat betrokkene geen inzicht heeft verworven in het laakbare karakter van zijn daden en niet bereid of in staat is zijn gedrag aan te passen. Dit alles laat geen andere conclusie toe dan dat betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.05.2024. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.7 Op 29 december 2025 biedt verzoekende partij zich aan bij de diensten van de Politiezone Leuven naar aanleiding van het verlies van een (Georgisch) paspoort en wordt zij staande gehouden. Op dezelfde dag weigert verzoekende partij mee te werken aan het beantwoorden van de volledige vragenlijst in het kader van het hoorrecht.

1.8 Op 29 december 2025 wordt aan verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.9 Op 5 januari 2026 dient zij tegen deze laatste beslissing (bijlage 13septies) een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt echter bij arrest nr. 339 163 van 9 januari 2026 afgewezen.

1.10 Op 26 maart 2026 wordt verzoekende partij onder escorte gerepatriëerd naar Georgië.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 (oud) van deze wet enkel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Wanneer een verzoekende partij haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet zij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ten dezen blijkt dat verzoekende partij op 26 maart 2026 onder escorte is vertrokken naar haar land van herkomst. Dit wordt door de partijen niet betwist. Nu uit het feit dat verzoekende partij vertrokken is naar haar

land van herkomst volgt dat de bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen, wordt ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van verzoekende partij bij onderhavig beroep.

De advocaat van verzoekende partij stelt dat, gelet op het feit dat het bevel is uitgevoerd, er geen belang meer is. Verzoekende partij toont niet aan in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij thans het wettelijk vereiste actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------